

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 157 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forhandling om boligministerens redegørelse for den indgåede boligaftale.

(Redegørelsen (nr. V) findes i tidenden sp. 3019).

Axel Ivan Pedersen: Der er grund til at takke boligministeren for den klare og fyldestgørende redegørelse, som han gav i går. Når han sluttede med at udtale en tak til forhandlerne, må jeg — og sikkert på alle de medlemmers vegne, som deltog i disse anstrengende forhandlinger — takke boligministeren for hans indsats, der betød overordentlig meget for forhandlingernes forløb.

I mandagens debat om afgiftsforslagene indtog boligforliget en meget central plads, og man har således i nogen grad taget forskud på boligdebatten i dag, hvilket der jo ikke er så meget at sige til, idet boligforliget dannede den egentlige baggrund for det efterfølgende forlig om afgifterne og ejendomsskatterne. Men da ikke alle, der deltog i debatten, havde de nødvendige forudsætninger for at kende boligforligets indhold, måtte visse uhyrlige påstande komme frem. Det gælder således ikke mindst hr. Aksel Larsens udtalelser om boligproblemerne, der bevægede sig helt ude på overdrevets yderpunkter og fuldstændig ignorerede en realpolitisk vurdering af boligforliget, en taktik, som han er særdeles kendt med og uddannet i, men som man ærlig talt troede var forladt, da han forlod kommunistpartiet. Jeg skal senere efter nogle bemærkninger om boligspørgsmålets placering i den politiske debat gøre nogle bemærkninger herom.

Det er ofte i denne debat sagt, at regeringen ikke orkede at løse boligproblemet, at den hverken havde vilje eller evne dertil.

Dette postulat vil jeg gerne tage op til nærmere analyse ved indledningen til denne drøftelse, fordi kendsgerningerne viser noget andet, og fordi jeg vil advare imod, at nogen nu forsøger at slå sig til ridder på, at det var dem, der fik sat fart i tingene og dermed ordnede sagerne. Det er ikke socialdemokratiet, som har modsat sig, at problemerne på boligområdet blev løst.

I den debat, der fandt sted om lejeloven den 9. marts 1965, foreslog jeg på mit partis vegne nedsat et parlamentarisk udvalg, som på grundlag af de mange betænkninger om boligproblemerne skulle forsøge at nå frem til en politisk løsning på bred basis, et forslag, som blev accepteret og indgik i forårets forlig. Heri lå naturligvis et tilsagn, som vi hele tiden har vedstået — således som socialdemokratiet altid har holdt indgåede aftaler.

Men længe før den tid, allerede i 1954-55, fremsatte socialdemokratiet imidlertid tilbud om en huslejeregulering i forbindelse med den boligstøttelovgivning, der dengang blev gennemført af socialdemokratiet, det konservative folkeparti, det radikale venstre og Thorkil Kristensen. Tilbuddet blev dog ikke modtaget, og senere fremsatte antydninger om ønskeligheden af, at boligproblemerne blev løst, forblev ubesvaret.

Går vi tilbage til de senere års boligdebatter, findes der også her klare tilkendegivelser fra vor side om ønskeligheden af, at boligproblemet løses. Jeg kan således henvise til den tale, jeg holdt den 25. januar 1962, og hvori jeg sagde, at bestræbelserne for en gradvis udligning ikke bør vente længere end nødvendigt, særligt ikke hvis den virkelig er i stand til at lette trykket på boligmarkedet, og endnu mindre såfremt den kan åbne politisk mulighed for visse forbedringer i boligloven, der tilgodeser de mindrebemidlede og mindstbemidlede. Jeg sluttede med at sige, at kommunalbestyrelser landet over ville hilse et politisk forlig på boligpolitikens område med tilfredshed.

I senere debatter har jeg gentaget dette tilbud, dog uden held før foråret 1965 — selv om jeg måske lige skal minde om, at det var nær ved at lykkes før jul 1963. Et i boligudvalget så godt som aftalt forlig blev imidlertid forhindret, angiveligt fordi man vidste, at der skulle være folketingsvalg i